

Sygn. akt IV CZ 38/11

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku „Z.” Spółki z o.o. w likwidacji w G.

o wykreślenie podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 sierpnia 2011 r.,

zażalenia Wspólnoty Mieszkaniowej „S.” w G.

na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 12 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem referendarza sądowego Sąd Rejonowy orzekł o wykreśleniu z Krajowego Rejestru Sądowego, spółki działającej pod firmą Z. sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w G. Rozstrzygając o skardze na to postanowienie, wniesionej przez Wspólnotę Mieszkaniową S. w G., według twierdzeń skargi będącej niezaspokojonym wierzycielem wykreślonej Spółki, Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2010 r.:

1. odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie Wspólnoty Mieszkaniowej S., odrzucił skargę,
2. odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi.

Zażalenie Wspólnoty Mieszkaniowej na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2010 r., a skarga kasacyjna Wspólnoty od postanowienia z dnia 16 września 2010 r. została przez ten Sąd, postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r., odrzucona jako niedopuszczalna.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 12 stycznia 2011 r. Wspólnota Mieszkaniowa S. w G. zarzuciła naruszenie art. 519¹ § 3 k.p.c. przez uznanie, że od orzeczenia kończącego postępowanie o dopuszczenie do udziału w sprawie o wykreślenie podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego, skarga kasacyjna nie przysługuje oraz naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. Nr 61/1993 r., poz. 284, ze zm.), przez pozbawienie jej prawa do sądu, wobec bezzasadnego odrzucenia skargi kasacyjnej. We wnioskach zażalenia skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

O dopuszczalności skargi kasacyjnej w postępowaniu rejestrowym przesądza art. 519¹ 3 k.p.c. Zgodnie z jego treścią, w takim postępowaniu skarga kasacyjna przysługuje jedynie od postanowień sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu lub wykreślenia z rejestru podmiotu podlegającego rejestracji, przez co należy rozumieć wpis ujawniający w rejestrze podmiot

podlegający rejestracji (wpis pierwotny, pierwszy) oraz wpis usuwający z tego rejestru podmiot także ujawniony na podstawie wpisu pierwotnego. O możliwości zaskarżenia decyduje więc nie zakres pojęcia „postępowanie rejestrowe”, ale przedmiot rozstrzygnięcia wydanego w takim postępowaniu. Aczkolwiek więc postępowanie, do którego skarżąca chciała wstąpić w charakterze uczestnika, było postępowaniem rejestrowym i zakończyło się postanowieniem o wykreśleniu podmiotu z rejestru, to jednak, skoro przedmiotem zaskarżenia nie było to postanowienie, ale postanowienie odmawiające dopuszczenia do udziału w tym postępowaniu, skarga kasacyjna, po myśli art. 519¹ § 3 k.p.c., była niedopuszczalna.

Postępowanie zmierzające do ustalenia kręgu uczestników w postępowaniu o wykreśleniu podmiotu z rejestru nie jest też, w stosunku do postępowania głównego postępowaniem samoistnym. Jest to jedynie etap tego postępowania i zaskarżenia wydanego w takim, incydentalnym, postępowaniu postanowienia, nie przewiduje żaden przepis szczególny.

Co do zarzutu naruszenia art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. Nr 61/1993 r., poz. 284 ze zm.), przez pozbawienie strony prawa do sądu – wbrew pogładowi prezentowanemu w zażaleniu - prawo do wniesienia skargi kasacyjnej w postępowaniu cywilnym nie stanowi koniecznego elementu prawa do sądu i wyłączenie określonych spraw spod kontroli kasacyjnej tego prawa nie narusza. W konstytucyjnych gwarancjach sprawiedliwego rozpoznania sprawy mieści się bowiem prawo do rozpoznania sprawy w postępowaniu dwuinstancyjnym. Ograniczenie dostępności i dopuszczalności skargi kasacyjnej rozstrzyganej przez Sąd Najwyższy jest wynikiem ustrojowego charakteru funkcji Sądu Najwyższego, stąd też ustawodawca skargę kasacyjną zastrzegł tylko do przypadków gdy jest to uzasadnione potrzebą rozwoju prawa, ujednoczenia wykładni przepisów czy też wyjaśnienia kwestii prawnych o znaczeniu ogólnym (por. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 sierpnia 2001 r., Ts 58/01, OTK 2001, poz. 207; z dnia 5 listopada 2001 r., Ts 95/01 OTK 2002, nr 1, poz. 74; z dnia 29 listopada 2001 r., Ts 82/01, OTK 2001, nr 8, poz. 303 oraz postanowienie SN z dnia 19 lutego 2009 r., II CZ 102/08, niepubl.).

W świetle powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.